

AJELET
GUNDAR
-GOŠENOVÁ
NEZVANÍ
HOSTÉ

Z HEBREJŠTINY PŘELOŽILA ALŽBĚTA GLANCOVÁ

Nezvaní hosté

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Ajelet Gundar-Gošenová
Nezvaní hosté – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NEZVANÍ HOSTÉ

AJELET
GUNDAR
-GOŠENOVÁ
NEZVANÍ
HOSTÉ

Z hebrejštiny přeložila Alžběta Glancová.

ORCHIM

Copyright © 2025 by Kein & Aber AG Zurich – Berlin. All rights reserved.

Translation © Alžběta Glancová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7407-773-9

ISBN e-knihy 978-80-7407-774-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7407-776-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7407-777-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Joarovi

ČÁST PRVNÍ

KÁVA

„Kolik je jí?“

Řemeslník se prstem dotkl hebké tvářičky a Naomi se ovládla, aby neucukla a dítě od něj neodtáhla. „Je to kluk. Jmenuje se Uri.“ A za chvíli, když si uvědomila, že neodpověděla na jeho otázku, dodala: „Je mu rok a dva měsíce.“

Řemeslník přikývl. Nebyla si jistá, jak moc rozuměl, co mu říká. Od chvíle, kdy se před hodinou a půl vrátila z parku a zjistila, že tu opravuje omítku, si vyměnili jen pár slov.

Ale řemeslník jí rozuměl. Řekl: „Ahoj, Uri,“ spojil dva masité palce a zamával jejím synovi před obličejem ptáčkem ze spletených prstů, který chlapce okouzlil.

„Já mám holčičku. Je jí rok a půl. Pořád říká ‚nechci‘.“ Naomi se při jeho slovech usmála. V duchu se zhrozila. S každým jeho dalším slovem bylo jasnější, jak dobře umí hebrejsky. Takže jí určitě předtím dobře rozuměl, když se vrátila domů, našla ho tam a zavolala Juvalovi, aby mu šeptem vynadala – „Jak můžeš objednat arabskýho dělníka, když jsem doma sama s Uri.“ Telefonovala s Juvaem v jiné místnosti a dávala si pozor, aby mluvila potichu, ale teď, když stála s řemeslníkem v obýváku, začala mít podezření, že ji slyšel.

Předtím, když dotelefonovala a snažila se smířit se s jeho přítomností v bytě, mu nabídla kávu. Souhlasil a ona v kuchyni na okamžik zaváhala, než pro něj vybrala z tácku s kapslemi

fialovou, vložila ji do kávovaru a přidala talířek sušenek, kterých, jak si teď všimla, se ani nedotkl.

„Nedáte si?“

Řemeslník kývl směrem k balustrádě, z půlky pokryté první vrstvou štku. „Až to budu mít zaštukovaný, dám si sušenky.“ I ona sama se sebou uzavírá podobné dohody. Když se učila na advokátní zkoušky, slíbila si malou odměnu za každé téma, které si zopakovala. Za trestní právo – oplatka. Za věcné právo – další oplatka. Deliktní právo – dvě oplatky. Řemeslník se otočil zpátky k balustrádě a Uri nesouhlasně vykřikl. Řemeslník se na něj podíval a zamlaskal jazykem – ck ck ck – jako se mlaská na koně, aby se uklidnili, a Uri se zase usmál. Naomi si ten zvuk uložila – ck ck ck – zařadila jej do složky „věci, které můžou Uriho uklidnit, když řve“, jejíž kompletní tajný název zněl: „Věci, jejichž pomocí dokážou Uriho uklidnit cizí lidi, ale když je udělám já, jenom začne rvát ještě víc.“

Dělník se otočil a vrátil se k balustrádě. Sledovala jej, jak se sklání ke kyblíku se špachtlí, těsně u květináče s bugenvileou. Malé kapky vápna dopadaly na listy, jako mléčný déšť. Uri se kroutil, aby se jí vysmekl z náručí. Naomi se sklonila, postavila jej a on se vydal k balkónu. „Ne, broučku, tam teď nemůžeš.“ Zvedla ho, než přešel kolejnici žaluzie, a předvíдалa, že se dostaví nesouhlasné výkřiky, zlomek vteřiny předtím, než se skutečně ozvaly. „Zlatíčko, teď tam nepůjdeme, až pán skončí.“ Uri hlasitě plakal a jako obvykle se vztek na něj přetavil do vzteku na Juvala. Od chvíle, kdy se narodil, měla v hlavě spínač, který odváděl proud nevraživosti ze syna na manžela, odvracel její zlost. Chlapec by měl touhle dobou spát, jinak začne být protivný. Juval to ví, a stejně objedná řemeslníka, aby zrovna teď štukoval. V době, kdy ho ukládá.

Tak ho ulož. Co ti brání. Ozval se jí v hlavě Juvalův klidný hlas. Nemusela mu volat do práce, aby věděla, že by jí řekl tohle.

Třeba mi není příjemný sedět s vytaženým prsem, když jsem doma sama s arabským dělníkem.

Možná by už mohl přestat usínat u prsa. Už je mu rok a dva měsíce.

A právě proto teď rozhodným pohybem zvedla kňourajícího chlapečka, šla do ložnice a rychle si rozepnula knoflíčky košile. Prsa měla velká a těžká, nalitá mlékem. Kolem bradavek ji lehce brnělo, jako pokaždé, když se chystala kojit. Uri přestal plakat a podíval se na ni toužebným pohledem, který měla moc ráda, a ona se posadila do kojícího křesla, ale najednou rychle vyskočila a zamkla dveře. Chlapec vyjádřil nesouhlas nad zpožděním výkřikem tyрана, a Naomi se zase posadila, polichocená a rozčilená současně. Uvolnila košíček podprsenky a Uri se k ní žádostivě přisál.

Opřela se a uvelebila v křesle. Kolik hodin tu strávila, od té doby, co se narodil, v mateřských poutech. Juval má pravdu, musí ho přestat uspávat u prsa. Dokonce i sám Uri už radši pije z lahve. Ale to slovo, **odstavení** – množství, které jí naplní prsa, hojnost, z níž nikdo nebude chtít pít, mléko jí zkysne v hrudi, vyschne, když po něm nebude poptávka – Naomi zavřela oči a nechala Uriho, aby pil, možná naposled. Na té myšlence bylo něco příjemného. Smutného a skvělého zároveň. Dneska ho odstavím. Jeho rty se dotýkají bradavky naposledy. Je to naposled, kdy ho kojím. Ponořila se do těch slov jako do husté kaše a věděla, že nikdy nebude krásnější, než je teď.

Klepání na dveře ji vyděsilo. A co hůř, vzbudilo Uriho. Už měl zavřené oči a teď je najednou otevřel. Na okamžik zapomněla, kde je, kde jsou. Tolik dní trávila s dítětem doma, sama,

pořád sama, ticho je přikrylo jako bublina, vnější svět, zprávy, to vše k nim doléhalo jen z doslechu, z televizních obrazovek v sousedních bytech se linou vzdálené zvuky a mizí ve chvíli, kdy stahuje žaluzie.

A teď to zaklepání, kvůli kterému si rychle zapíná košili, kapka mléka ulpívá na podprsence. Za okamžik jí došlo, že je to ten arabský dělník, to on klepe na dveře. A ačkoliv doteď nebyl sebemenší důvod, aby se ho bála, stejně se lekla, i přes to, že předtím dělal ck ck ck, i přes to, že Urimu ukazoval ptáčka z prstů. Protože co je ten chlap, kterého Juval objednal, vůbec zač. A jak to, že Juval netrval na tom, aby se stavbyvedoucí, který provádí rekonstrukci balkónů v celém domě, dostavil spolu se svým zaměstnancem a dohlédl na něj při práci.

„Paní, promiňte, paní?“

Neotvírej mu. Zatelefonuj Juvalovi a řekni mu, ať okamžitě – **okamžitě** – zavolá stavbyvedoucího, aby přišel. Nebo ať sem přijde sám. Kdybychom aspoň bydleli v prvním patře, dalo by se vylézt oknem. V pátém patře je to nebezpečné. Hlas dělníka za dveřmi už Uriho probudil úplně. Vyprostil se z jejího sevření – panebože, jak nenáviděla, když se takhle kroutil a jeho tělo se zoufale snažilo dostat se od ní pryč – a když ho položila na podlahu, vypravil se směrem ke dveřím. A právě tenhle synův zájem o řemeslníka – jen zřídka viděla, že by ho tak okouznil cizí člověk – zapříčinil, že Naomi vstala a otevřela dveře.

„Promiňte, usnula jsem,“ řekla a pátravě mu pohlédla do obličeje, aby zjistila, jestli to uhádl, jestli pochopil, že se ho bojí.

„Aha, promiňte, promiňte, paní, omlouvám se.“

Bylo jí trapné, že se řemeslník polekal. Má strach, že si na něj budu stěžovat, došlo jí, že nahlásím stavbyvedoucímu, že mě nenechal vyspat. Místo, aby se uklidnila, když si uvědo-

mila, že nad ním má navrch, zastyděla se. Proto, když řekl: „Vylil se mi kýbl, chtěl jsem se zeptat, kde máte hadr,“ spěšně odpověděla: „To nevadí, nic se nestalo,“ podivně vesele, protože konečně dostala příležitost projevit svou velkorysost. Do obýváku se vrátili v procesí – první šel řemeslník, za ním Naomi a jako poslední se kolébal Uri. Kyblík se štukem ležel na balkóně, vedle bugenviley se udělala bílá louže, která pomalu stékala podél nové balustrády.

„Přinesu hadr,“ řekla a zamířila do kuchyně. Dělník na ni čekal na balkóně. Uri napůl cesty mezi nimi zaváhal a potom se rozhodl a začal se plazit směrem k dělníkovi, který si mu stoupl do cesty, aby nemohl do zašpiněné části, a pomlaskával jazykem ck-ck-ck.

„Tady,“ řekla, když se vrátila s hadrem a sklonila se, že špínu utře. Řemeslník ji zarazil: „Ne, já to uklidím,“ a sehnul se, aby si od ní hadr vzal, a v blízkosti jeho těla – byl stejně starý jako ona, usoudila nakonec – se jí zrychlil tep. Poodstoupila a najednou si až příliš uvědomovala rozepnutý knoflíček košile, kterou si nestačila pořádně upravit, když vystartovala z křesla.

Rychle zašla do prázdné chodby, aby si košili zapnula. Při zvuku rozbitého skla za sebou nadskočila.

Od chvíle, kdy vstoupila s kočárkem do bytu a našla v něm dělníka, čekala přesně na tenhle zvuk.

Bleskurychle se otočila a viděla batole vedle rozbitého talířku se sušenkami.

„Uri! Ne!“

Výkřik chlapce vyděsil. Dal se do breku, všude kolem střepy. Ale položila jsem ten talířek do výšky, na stůl, řekne Juvalovi večer, nečekala jsem, že tam dosáhne. A Juval jí řekne: jasně, nemůžeš předvídat všechno, a oba budou vědět, že jemu by se něco takového nestalo. Uri se předklonil, s plácem se k ní

snažil přilézt, malinké dlaně měl mezi střepy. Přiskočila k němu a jasně si uvědomovala, že to nestihne, že se poraní, než ho stihne zdvihnout.

Ck-ck-ck

Dělník stál na balkóně za Urim a hlasitě mlaskal jazykem. Chlapec otočil hlavu, aby zjistil, odkud zvuk přichází. Na okamžik ho to zdrželo, ale víc Naomi nepotřebovala. „A mám tě!“ řekla a zvedla ho do vzduchu a Uri úplně zapomněl, že se urazil, že plakal, a překvapením radostně vyjel, když ho vyzdvihla vzhůru. Řemeslník pohlédl na střepy a zeptal se, kde je koště, a Naomi zaváhala a řekla: „Moment,“ a šla pro koště s Urim v podpaždí, protože ho přece nemůže položit v obýváku na podlahu plnou střepů a svěřit ho řemeslníkovi by jí nebylo příjemné. Smeták a lopatku nesla v jedné ruce, v druhé držela dítě. Dělník si nesmlouvavě stoupl před ní a řekl: „Paní, pomůžu vám,“ a natáhl ruku – po koštěti? Po Urim? – a Uri k němu zvedl buclaté ručičky.

Naomi se sehnula pro střepy. Posbírala sušenky, které zůstaly po pádu vcelku, a všechno to vyhodila do koše. Dvakrát v obýváku zametla, sklonila se, aby se podívala pod gauč a pod křesla, zpod stolu vylovila kousek skla a potom potřetí zametla. Po celou dobu byl Uri v náručí cizího muže, a když vytáhla velký vysavač, přimknul se chlapec kvůli hlasitému hučení k řemeslníkovi, ale neplakal.

„A je to, děkuju, můžete ho pustit.“ Řemeslník položil Uriho na podlahu až po chvílce. Velkým palcem, potřísněným bílým štukem, pohladil tvář jejího syna, tak jemnoučkou, že Naomi ještě pořád nemohla uvěřit, že jednoho dne na ní vyraší strniště a bude patřit vojákovi. Za zlomek vteřiny řemeslník Uriho pustil a ten se bez váhání vydal k truhlíkům na balkóně.

„Uri! Ne!“

Nesnášela tenhle svůj hlas – vysoký, vážný – hlas matek. „Pořád něco shazuje,“ omluvila se řemeslníkovi. „Nemůžu ho nechat ani chvilku samotného.“

„Nasrín taky,“ řekl dělník a ona se málem zeptala, kdo je Nasrín, ale vzápětí jí došlo, že to je jeho dcera, ta holčička stará rok a půl. A mrzelo ji, že se nezeptala, jak se jmenuje, už předtím, sama od sebe, a možná místo otázky, která se nabízela, řekla: „Přinesu nové sušenky.“

Podala Urimu ze skříňky hračky a modlila se, aby se s nimi zabavil, klidně jen na pár minut, dokud nedá do pořádku obývacího. Ale chlapec obvykle hračky hned odložil a šel objevovat věci, se kterými si hrát neměl. Především rozbil její oblíbenou vázu, když zatahal za ubrus. Jen zázrakem mu nepřistála na hlavě, ale na podlaze. Naomi koutkem oka zahlédla, jak řemeslník na balkóně vytahuje kladivo a snaží se jím z balustrády vyprostit nepoddajný hřebík. Pohled na jeho velkou ruku svírající kladivo ji vyděsil a zahnal do kuchyně. Na nový talířek vyskládala pro muže pracujícího na balkóně sušenky. Proč se toho člověka bojíš, proč se pořád třeseš? Pokradmu na něj pohlédla. Pod zaprášeným tričkem se mu rýsovaly svaly. Měl až moc široká záda. Až moc masité palce. Rozhodla se, že napíše Juvalovi, aby přijel. Protože ona je teď matka, ne jen tak nějaká žena, a jako matka má zodpovědnost za svoje dítě. A i když jí ten dělník připadá jako slušný člověk, musí svoje dítě chránit úplně před vším, co se může v tomhle bláznivém světě a obzvlášť v téhle bláznivé zemi stát.

Juval se naštve, to jí bylo jasné. Ale přátelé a příbuzní jí dají za pravdu. Od porodu téměř nechodila ven, ranní procházka do parku, to bylo všechno. V probdělých nocích jen vstávala a kojila. Dny ubíhaly mezi kuchyní a obývacím a byly nasáklé mateřským mlékem, přesnídávkou a dětským olejčkem.

Nečetla zprávy a snažila se nesledovat televizi. Chtěla zůstat s Uriem přikrytá mléčným povlakem.

Ale jedno ještě věděla – není vhodná doba, aby člověk nechal doma ženu a dítě o samotě s arabským dělníkem, který má v ruce kladivo.

Když na talířek položila poslední sušenku, vykoul dělník z balkónu a zeptal se, jestli by si mohl odskočit. „Ano,“ odpověděla. „Jistě.“ Kyblík se špachtlí postavil na zábradlí. Ona se stáhla do kuchyně, třesoucí se rukou si vybrala pozlacenou kávovou kapsli na další kávu, kterou se rozhodla mu nabídnout. Ze záchodu zaslechla trapný zvuk. Nemočí, pochopila, on u ní doma vykonává velkou potřebu. Pohlédla na čisticí přípravky pod dřezem. Hned jak odejde, vrhne se na ně. Bílé rukavice, savo s citrusovou vůní – nemohla se dočkat, až bude moct z toalety vydrhnout všechny stopy jeho přítomnosti, jeho pach, obtisk zadku na prkénku. Včera dala na záchod nové levandulové mýdlo, a když bílou kostku rozbalovala, myslela na Uriho kůži ve chvíli, kdy ho po koupání rozbalí z ručníku. Včera dala na záchod taky skleněnou lahvičku s vanilkovou tyčinkou. A bílý ručník, který koupili, když byli naposledy v Ikee. Kávovar pravidelně vrčel a přehlušil tak zvuky, ozývající se ze záchodu. Malý skleněný šálek se naplnil espressem. Naomi rychle vložila další kapsli, aby se přístroj nevypínal, hlavně aby jej neslyšela. Vítané chrčení kávovaru jí zaplnilo uši, ztratila se v něm a až po delší době si uvědomila, že Uri na balkóně pláče.

Pospíšila si k němu. V její nepřítomnosti vylezl na bugenvileu a vyklonil se přes zábradlí. Zamrazilo ji, když si pomyslela, co se mu mohlo stát. Kyblík se štukem spadl na podlahu balkónu. Na dlaždicích se udělala bílá louže a zmáčela plačícímu dítěti kalhoty. Fialové květy zasáhl další déšť bílých kapiček.

„Uri! Ne!“

Vzpouzel se a plakal, červenou pusou měl otevřenou dokořán a tekly mu z ní sliny. Slyšela jen jeho křik, když si najednou uvědomila, že slyší ještě křik někoho jiného. Přitiskla k sobě rozčileného chlapce ještě pevněji a pohlédla přes zábradlí.

Pod domem ležel muž, roztažený na břiše, u hlavy měl rudou skvrnu. Kolem se začínali srocovat lidé. Nějaká stará žena křičela: „Zavolejte pohotovost!“

Naomi sáhla po telefonu na kuchyňské lince. Přes zábradlí byly dál slyšet hlasy – nakřáplý hlas souseda z bytu pod nimi – **Někdo mu hodil na hlavu kladivo!** Hlas babičky z protější budovy – **V pátém patře jsou arabský dělníci!** Neznámý hlas, který křičel – **Zavolejte policii, je to teroristický útok!**

Zůstala stát bez hnutí. V jedné ruce držela telefon, ve druhé vzpouzejícího se Uriho. Po chvíli ho položila na zem. Chytil se jí za nohu, pořád ještě kňoural, a ona si k němu klekla, mechanickým pohybem ho hladila po zádičkách, dokud se neuklidnil. Z toalety se ozvalo spláchnutí. Otevřely se dveře a dělník vyšel ven, vypnul hučící větrák a nepatrně se červenal studem, že ho slyšela.

Naomi si stoupla ke dřezu, zády k němu, a třesoucíma se rukama myla nádoby. Věděla jsi, že Uri pořád něco shazuje, věděla jsi, že na balkóně leží kladivo. A přesto jsi ho ho nehlídala. To je hrubá nedbalost, Naomi, nebo, soudě podle červené skvrny kolem hlavy toho muže dole, usmrčení z nedbalosti. Tři roky natvrdo. Dvě oplatky.

„Je tu káva a sušenky,“ řekla, aniž by se otočila, slyšela arabského řemeslníka, jak jí děkuje, a cítila, že na okamžik zaváhal, nemá přece ještě hotový štuk na balustrádě, ale když mu paní domu podruhé nabízí sušenky, nechce ji urazit.

A tak stál, vzhledem k tomu, že mu nenabídla, aby se posadil, jedl máslové sušenky a pil espresso, dokud se na ulici neozvaly sirény, dupot nohou na schodech a hlasité klepání na dveře. A když ho policisté odtáhli ven, v takovém šoku, že ani neprotestoval, až když ho dole strkali do policejního auta, slyšela, jak křičí: „Ale proč? Co jsem udělal?“ – když ho policisté odtáhli ven, dokolébál se Uri k otevřeným dveřím, ukázal na něj baculatou, dětskou dlaní a zamával na rozloučenou.

2

Dva měsíce před volbami si chlápek ze samošky zavolal Avrama Wudadžu a zeptal se ho, jestli by nestál o práci. Avram neodpověděl hned, protože minule, když si ho chlápek ze samošky zavolal, chytil ho pod krkem a řekl mu, že jestli tu ještě jednou bude prodávat ty svoje posraný zapalovače, vykopne ho zpátky do Etiopie. Tentokrát ale nebyl chlápek ze samošky vůbec naštvanej. Usmál se na Avrama, zeptal se ho, kolik mu je, a když Avram odpověděl, že patnáct, usmál se ještě víc a řekl, že v tom případě to bude dokonce legální. Nebyla to tak úplně pravda, protože Avramovi ještě nebylo tak úplně patnáct, ale Madonna mu řekla, že se musí naučit občas zalhat, aspoň bílý lži, a tohle mu jako bílá lež připadalo.

Když se chlápek ze samošky dozvěděl, že je Avramovi patnáct a že stojí o práci, vzal ho do svého skladu. Mezi krabicemi sušenek a kartony cigaret ležely volební plakáty s nějakým politikem.

Víš, kdo to je? zeptal se chlápek ze sámošky. Avram si vzpomněl na Madonnu a chystal se říct, že jo, ale na poslední chvíli ucítil, jak ho svědí vzadu na noze, a přiznal, že ne.

Je to chlap, kterej zachrání tenhle stát. Náš kandidát na předsedu vlády.

Avram se podíval na našeho kandidáta na předsedu vlády: Měl velké modré oči a vysoké čelo s jedinou vráskou. Pečlivě upravené vousy a bílou košili. Husté obočí od sebe bylo oddělené, ne jako to Avramovo, o kterém Madonna přísahala, že jednou v noci, až bude Avram spát, se k němu přikrade s pinzetou a konečně mu obočí od sebe oddělí, od té doby Avram čekal, až přijde.

Vyčistí náš stát, říkal chlápek ze sámošky, vykopne z něj všechny ty pošahaný Araby a sráče z Afriky. Vás ne, dodal chlápek ze sámošky, ty, co tu jsou nelegálně. Nežidy.

Chlápek ze sámošky se podíval na Avrama a čekal, že přikývne: „Ano, rozumím.“ A tak to Avram udělal. Máš tu lepidlo, řekl chlápek ze sámošky a ukázal do rohu. Vezmeš plakáty a vylepíš je všude, kde to půjde – na nástěnky, autobusový zastávky, zdi. Ale dělej to v noci, jasný, aby nikdo neřešil, jestli se tam smí vylepovat, nebo nesmí.

Avram znovu přikývl a chlápek ze sámošky se znovu usmál. Čtrnáct šekelů za hodinu. Řekněme pět hodin za noc. To dělá... Avram řekl, 490 šekelů za tejden, a chlápek ze sámošky se na něj na chvíli podíval, pak vytáhl kalkulačku, spočítal to a řekl, páni, no jo. A když budeš mít v noci po výlepu chut' na nanuka, můžeš si vzít. Ale jen jednoho za noc, víc ani t'uk, jasný?

A pak chlápek ze sámošky sáhl do velkého mrazáku a podal Avramovi nanuk, a přitom Avram ucítil jeho podpaždí a napadlo ho, že se Madonna spletla, když tvrdila, že Rusáci smrděj rybinou. Chlápek ze sámošky smrděl úplně obyčejným potem.

Večer Madonně zavolał a řekl jí to.

Blbost, řekla, nečuchl sis pořádně. Kdyby ses fakt přitiskl k jeho podpaždí, cejtíl bys to hned. Rusáci vždycky říkaj, že Etiopci smrděj, a přitom sami páchnou jak zkažená ryba.

Avram se s Madonnou nechtěl hádat, takže mlčel, ale Madonna si stála za svým. Madonna si vždycky stála za svým. Proto ji poslali do internátní školy pro děti se speciálními potřebami. Tvrdili, že má adaptační poruchu, protože se neustále s někým dohaduje.

Jenom kvůli tomu, že nechci, aby mi říkali Ester, oznámila mu den předtím, než odjela do internátu, a možná to byla pravda, protože o internátu vážně nikdo nic neříkal, dokud se s učitelkou nepohádala kvůli jménu. Učitelka předčítala jména a u toho Madonnina se zarazila, tenkrát se ještě jmenovala Tigist. To se nedá vyslovit, prohlásila učitelka, není to hebrejsky.

To je fakt, odpověděla Madonna, ale takhle se jmenuju.

Tak se odteď budeš jmenovat Ester.

Nikomu se to nelíbilo, půlku holek ze třídy už přejmenovali na Ester, stejně jako polovinu kluků přejmenovali na Avram. Ale Tigist si stoupla a prohlásila, že si žádný jméno změnit nenechá, navíc za takhle starý biblický jméno. Učitelka se kupodivu snažila být milá a namítla, že Ester je úplně moderní jméno, dokonce i zpěvačka Madonna ho přijala potom, co se začala zajímat o kabalů, a Tigist se hlasitě zasmála a řekla, jestli jí v tom případě rovnou nechtěj říkat Madonno.

Týden nato už byla v internátu. Když se s ní Avram přišel rozloučit a řekl: „Tak čau, Tigist,“ opravila ho: „Jsem Madonna. Budeš mi říkat Madonno. A každej den mi zavoláš a budeme se dál kámošit.“

A tak to bylo.

Potom, co Avram dostal práci s vylepováním plakátů volebního kandidáta, už s Madonnou nemohl mluvit každý den. V internátu měli dovoleno telefonovat jen mezi devátou a desátou, a v tu dobu Avram pracoval.

Madonna byla zpočátku našťvaná, ale pak to pochopila, obzvlášť potom, co jí vyprávěl o nanucích, které mu chlápek ze sámošky dovoluje si brát.

V noci tam jde a naber si jich spoustu, radila mu, když spolu mluvili v sobotu, a pak je prodávej na potkání.

Avram odpověděl, že ani náhodou, a Madonna se zasmála a řekla, že je srab.

Nejsem srab, bránil se Avram, jen nechci, aby se mě ptal, kam zmizelo tolik nanuků, neměl bych mu co říct.

Řekl bys mu, že byl výpadek proudu a všechny se roztekly, prohlásila Madonna, to je bílá lež.

To není bílá lež, Madonno.

Je to lež, kterou řekneš bílému člověku, ne? Tak je to bílá lež.

Avram se zasmál a Madonna se taky zasmála a bylo to super, protože už dost dlouho byly jejich telefonáty trochu divný, jako kdyby si už neměli co říct.

Avram se ještě smál, když se ho Madonna zeptala, kolik je dvanáctkrát jedenáct a čtvrt, a když odpověděl sto třicet pět, rozesmála se ještě víc.

A sedmnáct krát pět a půl?

Devadesát tři celých pět.

Hele, víš co, aspoň si vem dva nanuky místo jednoho, abys dokázal, že to zvládneš.

A když Avram stejně odmítl, Madonna řekla, jeden bude pro mě, jako že si ho s tebou dám na lavičku. V tu chvíli Avram věděl, že to musí udělat.

Ale v noci, když si přišel pro plakáty, lepidlo a dva nanuky místo jednoho, podíval se na něj kandidát na předsedu vlády tak, že mu to bylo nepříjemné. Avram celou noc roztíral lepidlo a vylepoval plakáty a kandidát se na něj celou noc díval spokojeně. S každým dalším dnem si Avram všimal dalších věcí, které se mu na kandidátovi líbily. Tak třeba když se člověk podívá zblízka na jeho rty, je znát, že se usmívají. Nebo uši, které nebyly přesně stejně velké, díky čemuž vypadal o něco sympatičtější.

Jednou za pár dní dorazily nové plakáty, a když Avram vstoupil do skladu, zjistil, že si kandidát převlékl košili, nebo se posadil za stůl a založil si ruce, nebo drží vlajku. Ale ať už dělal cokoli, vždycky u toho působil vážně a zároveň trochu vesele, a jako že má pravdu.

Nevěřím, že jsi v noci radši s tím náckem, než aby sis povídal se mnou, řekla Madonna, a Avram se naštvál.

Jakým náckem?

Nečeš noviny? Nám je tu dávaj. Abysme věděli, co se děje. A říkám ti, že ten tvůj kandidát je pěkněj magor.

Noviny jsou sračka, řekl Avram, chlápek ze sámošky tuhle větu neustále opakoval a připadalo mu, že to bude pravda.

No jo. To je jedno. Dal sis za mě nanuka?

Avram řekl, že jo, i když to neudělal, a pak si ještě stokrát opakoval, že mu Madonna sama říkala, že se musí naučit lhát, obzvlášť bílý lži.

Chlápek ze sámošky si Avrama ráno zavolaal a oznámil mu, že už to začalo. Cestou do krámu jsem viděl reklamy na tu děvku, řekl chlápek ze sámošky. Ta děvka byla kandidátka konkurenční strany. Chlápek ze sámošky jí nikdy neříkal jménem. Avramovi to připadalo trochu legrační.

Určitě se dozvěděla, že je celý město oblepený plakátama našeho kandidáta, říkal chlápek ze sámošky, a teď chce to samý. Ale my jí vojem, co, ty kluku?

Avram řekl, že jo.

Od toho večera chodil Avram na výlep plakátů společně s chlápem ze sámošky, jmenoval se Stas.

Avram vylepoval plakáty s jejich kandidátem a Stas strhával plakáty ty děvky. Stas někdy mluvil o kandidátovi a o tom, jak tenhle stát vyčistí. Jindy mlčeli.

Jednou se Stas zeptal Avrama, jestli má holku, a Avram odpověděl, že ne tak úplně, ale má Madonnu, a Stas se tomu zasmál a praštil ho do zad, nebolelo to, byla to přátelská rána a Avram se usmál.

3

Připadalo jí, jako by od chvíle, kdy ho odvedli, do chvíle, než přišel Juval, uplynuly celé hodiny. Ona mu nevolala. Nejspíš nějaký soused. Možná někdo od policie. Seděla v obývací kojila Uriho, dokud neusnul. Když usnul, seděla dál na modré pohovce. A přestože tu takhle bez hnutí, na pohovce, s dítětem položeným na prsou, seděla skoro každý den, jindy se snažila nehýbat, aby se nevzbudil a nezačal křičet, zatímco teď se nehýbala, aby sama nekřičela, jako by nehybnost nechránila Uriho spánek, ale její přičetnost.

Z pohovky zaslechla rychlé kroky na schodech, hysterický běh, který neměl nic společného s poklidnou, téměř línou chůzí, s jakou se Juval večer co večer vracel domů. Dveře od bytu se otevřely, možná je měla za policisty zamknout, ale na zástrčku,

stejně jako na zbytek věcí v bytě, ani nepomyslela, a když se dveře otevřely, dovnitř vtrhl její manžel, zadýchaný a bledý.

„Jsi v pořádku?!“

Pomalou přikývla. Připadalo jí, že kdyby se pohnula moc rychle, upadne jí hlava a skutálí se na nové dlaždice. „Ublížil ti?“ Zavrtěla hlavou. Naproti pohovce visela černobílá fotka New Yorku. Nikdy v New Yorku nebyla. Ty budovy jí připadaly moc vysoké. Juval stál mezi ní a obrazem. Když se k ní sklonil, viděla za ním okraje rámu. Řekl: „Neumíš si představit, jak jsem se o vás bál.“ Najednou jako by zmizely měsíce hádek, postupně nahromaděné zášti a on ji objal. V prstech měl něhu, která ji překvapila. Úleva se z jeho těla přelila na ni. V uších jí stále znělo houkání a výkřiky, ale jinde, pod kůží, zaznamenala příjemný pocit, který skoro zapomněla: že ji někdo miluje.

„Kdyby se vám něco stalo, nikdy bych si to neodpustil.“ Juval se naklonil ke spícímu dítěti a políbil ho na čelo.

Byla si jistá, že ho to vzbudí, Uri měl lehký spánek, ale tentokrát spal dál. Možná ho předtím unavil okolní mumraj, policisti, vyšetřovatelé bezpečnostní služby, a dva sousedé, kteří chodili po bytě a prohlíželi všechny místnosti, jen aby se, jak jí řekli, ujistili, že tu terorista nic neukryl. Ačkoliv dobře věděla, že tu dělník nic nenechal, stejně je soustředěně sledovala, zatímco pátrali po výbušnině, která mohla být v bytě schovaná, otvírali šuplíky s hračkami a necitlivě se prohrabovali políčkami, kde měl Uri složené oblečení. Dívali se do ledničky, komod i skříní. Když konečně odešli, byl byt plný cizích otisků prstů. Možná jim měla nabídnout čaj nebo kafe z kávovaru, namáhali se přece kvůli ní, aby se ujistili, že je v bezpečí.

„Neuložíme ho do postýlky?“

Kdykoli jindy by Juvalův návrh odmítla, ze strachu, že se Uri ve chvíli, kdy ho položí do postýlky, vzbudí, a celé pracovní uspávání bude k ničemu. Teď ji ale dítě na těle příliš tížilo. Špatně se jí dýchalo. Naznačila Juvalovi pohledem, že souhlasí. Jemně si ho od ní vzal a odnesl ho do pokoje. Dítě už ji netížilo. Přesto se nemohla nadechnout.

Juval položil Uriho do postýlky, na záda. Když zpod něj vytáhl ruce, chlapec se otočil a lehl si na břicho. Ve spánku zat'ál ruce v pěst a natáhl je k hlavě a takhle ležel, se zat'atými pěstičkami a zavřenýma očima, ve stejné poloze, v jaké Juval nacvičoval se svými vojáky, jak se bránit před letícím granátem. Vzal modrou dečku a přikryl jí malé tělíčko. Třesoucí se rukou rozčísł čupřinu zlatých kudrlinek. Až Uri vyroste, určitě mu vlasy ztmavnou, jako ztmavly jeho rodičům. Na starých fotografiích v albu má Juval vlasy světlé, a teď je má tmavé a husté. Ještě se neví, jak bude chlapec vypadat, až vyroste. Čas je záhada. A jednoho dne mu budou muset říct, co se tady ráno stalo. Jakému nebezpečí unikl. Pobožný člověk by teď určitě šel do synagogy, odříkat děkovné požehnání, ale Juval není pobožný. Klekl si vedle dětské postýlky. Políbil malé ručičky, nos, rozechvělý jako čumáček králíka. Políbil by ho i na řasách, ale bál se, že ho vzbudí. Stoupnul si a zhluboka se nadechl.

Pomalými kroky překonal krátkou vzdálenost mezi ložnicí a obývacím. Přitom si prohlížel stěny bytu, jako by každou chvíli mohl z nějakých tajných dveří vyskočit ozbrojený terorista. „Jsem úplnej idiot,“ řekl a klekl si k ní. „Jak jsem mohl objednat arabskýho dělníka a nechat s ním svoji ženu samotnou.“ Naomi zavrtěla hlavou, tekly jí slzy. Oceňoval, že zachovala klid, že trvala na tom, že on za nic nemůže, obzvlášť když se v posledních měsících od Uriho narození zdálo, že

podle ní může úplně za všechno. Skutečnost, že o ni málem přišel, jí přidala na kráse.

Naomi měla oblé, hezké tělo. Od porodu si pořád stěžovala, že přibrala. Nechápal to. Připadala mu nádherná. Ale nevěřila mu a jeho unavovalo říkat něco, čemu nevěřila. Teď se na ni díval, jak leží na pohovce, jako křehká panenka. Před pouhou hodinou tu byla sama s jiným chlapem, který jí mohl ublížit. Vždyť i on si určitě všiml, jak se jí pod košilí rýsují bradavky. Ani jemu jistě neušlo, jak plná, pružná má stehna.

Dostal husí kůži, když si představil, co jí ten útočník mohl udělat. Kladivem, které shodil z balkónu, mohl stejně dobře praštit do hlavy ji nebo Uriho. Mohl toho provést spoustu.

Už viděl, jak se knoflíky Naominy košile rozepínají, odhalují její bílou, jemnou kůži, kterou kdysi neustále hladil a v posledních měsících mu ji odpírala. Viděl její vlasy, od té doby, co se narodil Uri, neustále stažené, aby se náhodou dítěti nezamotaly mezi prsty, najednou rozpuštěné, jak za ně tahá. Viděl to a lekl se. Viděl to a procítl.

Neklonil se k ní a políbil ji na tváře. Dýchala ztěžka. Vyhledal svými rty ty její. Neuhnula. Pořád byla ztuhlá, zatímco ji hladil, ale v její nehybnosti nebyl odpor, nezkoprněla kvůli němu, ale kvůli tomu druhému muži, který tu byl předtím, takže ji znovu objal a přísahal si, že ji uvolní, že jí znovu vlije do žil život, protože mu najednou připadalo, že všechny ty dlouhé měsíce, kdy se vzájemně oddalovali, souvisí s hrůzou z toho cizího muže, a teď mu bylo jasné, co má udělat, jak ji vysvobodí z jejího mléčného spánku. Natáhl ruku a rozepnul jí knoflíčky košile. Rozepnul je snadno, ale stejně by je radši strhl všechny najednou. Prsa měla velká a plná. Od porodu mu je většinou upírala, teď mu ale neuhýbala. Přejížděl jí rty po kůži. Její dech ztěžkl.

Lehl si na pohovku a stáhl jí kalhotky. Přál by si, aby mu svlékla kalhoty, ale ani se nepohnula. Sáhl si a zjistil, že je úplně vlhká. Stáhl si trenky a chtěl do ní proniknout, ale pak se zarazil, pohybem ruky ji na modré pohovce otočil na břicho a až pak do ní pronikl, doléhaly k němu její vzdechy, tlumené polštářem z pohovky, přerývaný dech, za zády k němu natáhla ruku, možná mu chtěla něco naznačit, možná ji to bolelo, nevěděl, nepřestával, pohyboval se v ní čím dál rychleji, čím dál silněji, přirážel své tělo k jejímu a celou dobu měl pocit, jako by ho někdo sledoval. Pronikal do Naomi hlouběji a hlouběji, ale cítil, že nejsou jedno ani dva, ale tři. Zavřel oči, aby divný pocit zahnal, ale zavřená víčka jej naopak umocnila. Otevřel oči, rychlým pohybem stáhl gumičku, kterou měla Naomi svázané vlasy, rozpustil jí je na ramena, vzal je do ruky, hedvábně jemné, zatahl a krk se jí stočil dozadu, k němu.

A přesto tu byla ta přítomnost někoho dalšího.

Proti své vůli se ohlédl. Z chodby na něj hleděl pár očí.

4

Jednou v noci s sebou vzal Stas svého syna, byl stejně vysoký jako Avram a měl na sobě mikinu Nike a bílé Nike tenisky. Stas prohlásil, že jeho syn jím přišel pomoci, ale bylo jasné, že ho donutil, protože vůbec nevylepoval plakáty s kandidátem ani nestrhával plakáty té dívky, jen postával stranou a koukal se na svoje bílé tenisky.

Stas mluvil o kandidátovi a o tom, jak tenhle stát vyčistí, ale jeho syn se dál díval na tenisky a ani nepokýval hlavou.

Avram přikyvoval hodně, a Stas postupně přestal mluvit na syna a mluvil na Avrama. A to bylo fajn.

Na zpáteční cestě se Stas syna zeptal, jestli bude chtít jít i zítra v noci.

Ani náhodou, jdi s tím trotem.

Potom nastalo v autě nepříjemné ticho. Bylo nepříjemné, protože bylo nepříjemně Stasovi. To bylo poznat. Avram byl naopak v pohodě. Nebylo to poprvé, co ho někdo označil za trotha. Mluvil málo, většinou mlčel, a lidi si tak často mysleli, že to nemá v hlavě úplně v pořádku. Madonna říkala, že to je úplně v pohodě, když Avram moc nemluví, ať si toho namluví, kolik chce, že má jiný výhody.

Jaký výhody?

Že vidíš věci, který jiní lidi neviděj, proto jsi dneska přišel, ne?

To mu řekla den předtím, než odjela do internátní školy pro děti se speciálními potřebami, když za ní přišel domů, i když všem nařídila, aby za ní nechodili, a tvrdila, že musí balit. Stejně přišel a zjistil, že vůbec balit nemusí, protože nemá co. Prostě jen nikoho nechtěla vidět, protože měla strach, že by se rozbřečela, a ona nikdy nebrečí.

Zůstal u ní, až už bylo úplně pozdě, ona mluvila hodně a on málo, a nakonec jí ve dvě řekl, tak čau, Tigist, a ona odpověděla, říkej mi Madonno. A taky: Jednou v noci přijdu a rozdělím ti obočí.

Avrama taky chtěli poslat do internátní školy, ale do jiné. Učitelka matematiky si promluvila s ředitelkou, která si promluvila s Avramovou mámou a sdělila jí, že její chlapec je nadaný. Byla by škoda takový talent zahodit. V Tel Avivu je speciální internátní škola pro takové děti, aby jejich potenciál nezapadl v prachu periferie.

Ale Avram si představil, jak k němu Madonna vleze oknem s pinzetou a zjistí, že je jeho pokoj prázdný, jako když on nakoukl oknem do jejího pokoje týden potom, co ji poslali do internátní školy, i když věděl, že tam není, jen aby se přesvědčil, kdyby náhodou. A když si představil, jak Madonna stojí s pinzetou v prázdném pokoji, připadalo mu to tak smutné, že řekl mámě, že tu chce zůstat. Máma souhlasila. Možná taky chtěla, aby tu zůstal, i když tvrdila, že ne. Možná proto ho nepřemlouvala.

Potom co té noci vylepili plakáty, vysadili Stas se svým synem Avramem na začátku ulice, kde bydlel. Stas řekl, dobrou noc, chlapče, a jeho syn neřekl nic. Avram řekl dobrou noc a vystoupil z auta, ale místo aby šel domů, procházel se po ulici, která byla úplně prázdná, tichá, dokonce i hezká. Všude kolem byly fotky kandidáta na předsedu vlády a bylo to super. Avram se díval do kandidátových modrých očí, na jeho uši, to právě o něco menší než levé, a nejvíc ze všeho si prohlížel jeho rovné obočí s bílou mezerou uprostřed. Chtěl si popovídat s Madonnou, i když už bylo pozdě. Vytáhl telefon, zavolał jí a myslel si, že ví, co jí řekne. Poprvé v životě přesně ví, co má říct. A když to nezvedne, namluví jí hlasovku. Ačkoli v životě nikomu žádnou hlasovku nenamlouval, protože pro něj bylo dost těžké mluvit s lidmi, a s telefonem nemluvil ještě nikdy. Teď to udělá. Řekne: Čau, Madonno, říkal jsem si, že bys už někdy v noci mohla přijít rozdělit mi od sebe to obočí, jak jsi slibovala.

Ale po několika zazvoněních se ozval hlas nějakého kluka, a když se Avram zeptal, jestli může mluvit s Madonnou, řekl ten hlas, že Madonna teď nemůže, a v pozadí bylo slyšet, jak se Madonna směje moc nahlas, jako se smála na Den nezávislosti, když se všichni v parčíku zhulili, a Avram ten smích nemohl vystát a zavěsil.

Na ulici bylo тихо jako předtím, ale Avram pořád slyšel Madonnin smích. Nechtěl ho slyšet, jenže slyšel. A tak se dal do běhu a nohama opravdu dopadal na silnici tak hlasitě, že neslyšel nic. Běžel a běžel, pořád dál. Nakonec doběhl na místo, kde on, Stas a jeho syn v Nike teniskách vylepili plakáty s kandidátem. Bylo fajn se tam ocitnout. Celá zeď byla plná kandidátových plakátů, jako koberec, a nebyl tu jedinej plakát tý děvky.

Jenže potom zastavilo u zdi auto, rychle z něj vystoupili dva kluci, vytáhli z kufru vysunovací žebřík, lepidlo a plakáty a začali je vylepovat přímo přes kandidátův obličej. Na jejich plakátech stála ta děvka u státní vlajky a plet' měla bílou jako vycpávku látkových panenek.

Avram řekl, co děláte, a jeden z kluků odpověděl, vylepujem, je to naše práce.

Avram namítl, ale proč vylepujete přes něj?

Kluk řekl, nevím, takhle nám to řekli, a chystal se vylepit přes kandidátův obličej a košili další plakát.

Přestaň, řekl Avram.

Kluk se na něj podíval a zeptal se, chceš dostat do držky?

Avram o tom chvíli přemýšlel a zjistil, že do držky dostat nechce. Prostě jen nechtěl, aby Stas ráno přišel a viděl, že je všechno, co v noci udělali, zničený. A nechtěl, aby se ksicht tý děvky cpal přes kandidátův obličej. A už nikdy nechtěl mluvit s Madonnou.

Potom se ti dva kluci s Avramem poprali. Menší kluk do něj strčil jako první. Malí kluci si většinou začínaj, aby si nikdo nemyslel, že se bojeje, protože jsou malí. Kluk s kipou se vzápětí přidal, aby to nevypadalo, že je v porovnání s menším srab. Když Avram na oplátku strčil do menšího, vypadl klukovi z kapsy telefon a Avram slyšel zvuk, jak se rozbíjí displej

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Nezvaní hosté**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.